

Buurvrouw, luister eens!

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Dorien de Ruiter en Marja van der Linden

Illustrator: Marinus Leyte

ISBN: 978-90-484-2527-3
NUR: 277

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BUURVROUW, LUISTER EENS!

DORIEN DE RUITER EN
MARJA VAN DER LINDEN

Inhoudsopgave

1. Nieuwe bewoners	5
2. Sjakie is verkouden	11
3. Jarig!	19
4. Rinus Rups	33
5. Bas Lieveheersbeest	44
6. De prinses	53
7. De luchtballon	62
8. Hoogtevrees	69
9. Sofie Kruisspin	81
10. Het circus	91
11. De vreemdeling	101
12. Midzomerfeest	110
13. De echoput	119
14. Belletje lellen	127
15. De plaaggeest	135
16. Aardrijkskundeles	147
17. Het probleem	156
18. Empie	163
19. De bakwedstrijd	171
20. De verrassing	179
21. De schrijfster	190

I. Nieuwe bewoners

‘Buurvrouw, luister eens! Buurvrouw, heb je ’t al gehoord?’

Opgewonden kwam Mientje Spitsmuis de achteringang van het holletje van Milly Mol binnenlopen. Milly pakte haar bril van de tafel en keek kippig naar Mientje.

‘Mens, mens, wat loop je weer te hollen, en wat maak je een lawaai. Is er soms een kat in de buurt?’

‘Nee, gelukkig niet. Ik kom juist iets leuks vertellen!’

‘Nou, ga zitten, en barst maar los, want ik zie dat je er helemaal van trilt.’

Mientje ging er eens goed voor zitten. Geheimzinnig begon ze: ‘Je weet toch wel van de rommelhoop aan de rand van het bos? Nou, daar zijn nieuwe bewoners in gekomen. Drie keer raden wie daar zijn komen wonen!’ Milly deed haar bril af en keek peinzend omhoog, zo kon ze beter nadenken.

‘Eh... eh... een nieuwe familie Spitsmuis?’

‘Mis!’

‘Nou, eh... nog een mol, dan?’

‘Weer mis!’

‘Ik weet het écht niet, hoor. Zeg het nou maar.’

‘Oké. Er zijn twee...’ Mientje wachtte even om de spanning op te voeren, ‘... egels komen wonen! Leuk hè. Die hadden we nog niet in onze buurt.’

‘Twee égels? Hoe zien die er ook alweer uit?’

‘Maar buurvrouw, heb je dat dan niet op school geleerd?’

‘Ja, natuurlijk, maar dat is al heel wat jaartjes geleden, hoor, en zo dikwijls kom ik niet buiten. Jij wel.’

‘Nou, luister,’ zei Mientje gewichtig. ‘Een egel is veel groter dan ik, zelfs veel groter dan jij, en hij heeft allemaal stekels, en...’

‘O ja, nu weet ik het weer,’ viel Milly haar in de rede. ‘Toen ik nog heel klein was, heb ik er eens een gezien. Ik was stiekem naar boven gegaan, boven op de molschoop. Naderhand kreeg ik behoorlijk op m’n kop, de kat had me wel kunnen pakken! Maar al was er geen kat, ik schrok toch vreselijk toen ik boven kwam en bijna tegen een bal vol stekels aan liep. Ik wist niet hoe gauw ik weer terug moest naar ons holletje. Later hoorde ik van mijn moeder dat het een egel geweest was en dat ik daar niet bang voor hoefde te zijn. Maar ja, ik was nog erg klein en de egel wel héél groot!’

‘Nou, ik ga weer een deurtje verder, buurvrouw,’ zei Mientje, die het verhaal van Milly lang niet zo interessant vond als haar eigen grote nieuws. Ze hoorde nu eenmaal het liefst zichzelf praten. ‘Ik moet nog meer burens langs!’ En wég was ze.

Even later hoorde Milly haar in de verte weer opgewonden roepen: ‘Buurvrouw, luister eens! Buurvrouw, heb je ’t al gehoord?’

Terwijl Mientje Spitsmuis haar belangrijke werk verrichtte, keken de twee egels hun nieuwe holletje eens rond. Een holletje in een grote, rommelige bladerhoop achteraan op een strook grond die aan het bos grensde. Ja, hier zouden ze het wel een poosje kunnen uithouden. Het moest hier en daar wel een beetje opgeknapt worden, maar daarna zou het er best gezellig zijn.

‘Ik vind het hier wel leuk,’ zei Lolle Egel tegen zijn broer. ‘Ja, ik ook wel,’ antwoordde Rori.

Lolle en Rori waren niet hun echte namen, maar zo werden ze al genoemd sinds hun jeugd. Lolle heette eigenlijk Lodewicus, en Rori heette eigenlijk Rodericus. Maar hun broertjes en zusjes vonden dat altijd zulke lange namen, dat ze al snel ‘Lolle’ en ‘Rori’ zeiden.

De twee broers waren echte avonturiers. Als ze ergens een poosje gewoond hadden, wilden ze altijd weer verder om nieuwe dieren te ontmoeten en spannende avonturen te beleven. Soms – als ze weer eens een tijdje ergens bleven wonen – vertelden ze over hun avonturen tegen de bewoners van de buurt waar ze waren. Die hingen dan ademloos aan hun stekels en dachten stiekem dat zichzelf toch maar een saai leven leidden, maar ja, met de egels rúilen wilden ze toch ook niet...

‘Zo, nou,’ vervolgde Lolle, ‘aan de slag dan maar, hè,’ en hij begon de vloer een beetje glad te maken. Er staken hier en daar wat takjes en wortels omhoog waarover ze zouden kunnen struikelen.

‘Oké,’ zei Rori en hij pakte zijn rugzak. Hij rommelde er wat in en haalde er even later een bordje uit. Een bordje waarop stond: *Overal thuis!* Zo, als dat bordje hing, was het echt hun thuis. Zo voelden ze het allebei. Ze waren al een poosje bezig, toen ze opeens geroezemoes hoorden, en het geluid kwam steeds dichterbij. ‘Daar zul je het welkomstcomité hebben,’ lachte Rori. Ze hadden dit al vaker meegemaakt.

‘Ik doe wel even open,’ zei Lolle.

Even later was hun holletje vol dieren die de egels allemaal een pootje wilden schudden en zich voor wilden stellen.

Voorop liep natuurlijk Mientje Spitsmuis. Zij voelde zich heel belangrijk, want zij had toch maar als eerste de nieuwe bewoners ontdekt. Dan mocht zij ook als eerste met ze kennismaken, nietwaar? Zij had ook namens alle dieren een cadeautje bij zich: een lekkere bramentaart.

‘Hallo, ik ben Mientje, en ik woon vlakbij onder de heg. Welkom in onze Druppelbuurt.’

‘De Druppelbuurt?’ onderbrak Lolle haar verbaasd. ‘Wat een leuke naam. Regent het hier zo vaak?’

Iedereen lachte.

‘Nee,’ legde Mientje uit, ‘de grond hier, zo ver je kunt kijken, hoort bij de boerderij van boer Drup, en daarom hebben we dit de Druppelbuurt genoemd. Snap je?’

Lolle en Rori knikten.

Mientje ging weer verder met haar welkomsttoespraak. ‘Als jullie iets nodig hebben of iets willen weten, kom dan maar bij mij, ik help jullie graag!’

De egels stelden zich ook netjes voor, waarna het geroezemoes weer losbarstte. Wat een aparte namen, Lolle en Rori, die hadden ze nog nooit gehoord! Waar kwamen die namen vandaan? En waar kwamen de egels vandaan? Zouden ze hier een poosje blijven? Opgewonden klonken alle stemmen door elkaar.

‘Ho, wacht!’ Dat was Lolle. ‘Eén vraag tegelijk, alsjeblieft,’ lachte hij. ‘Laten we eerst de kennismaking even afmaken.’

Zo gebeurde het. Van Bert Bosmuis kregen ze een stevige poot, Wilma Woelrat giechelde toen ze aan de beurt was, en Albert Mol mompelde: ‘Mmm, welkomm, welkomm.’ Iedereen stelde zich netjes voor.

Het werd uiteindelijk heel gezellig in het holletje in de bladerhoop. Lolle en Rori vertelden iets over de avonturen die ze al beleefd hadden, en dat ze hoopten hier in de buurt ook een heleboel te beleven. De bewoners van de buurt waren het later roerend met elkaar eens: ze hadden er beste burens bij gekregen!

Mientje Spitsmuis liep aan het eind van de middag nog even bij Milly Mol binnen. In geuren en kleuren vertelde ze over het gezellige bezoek aan de twee broers met de vreemde namen. ‘Leuk hè,’ besloot ze, ‘eindelijk gebeurt er weer eens iets spannends!’

Ze voelde zich nog steeds heel... ja... belangrijk. Zij had ze tenslotte ontdekt, toch?

Toen Mientje weer vertrokken was, zat Milly nog lang na te denken over alles wat ze die middag gehoord had, maar vooral over de avonturen die de egels allemaal al beleefd hadden, en dat ze hoopten nog veel meer te beleven. Lolle, Rori, avonturen...

Een gedachte probeerde zich te vormen in haar hoofd. Iets vaags nog, maar hij wilde helemaal nog niet naar buiten komen...

Milly's hoofd begon er zeer van te doen. Ze zou eerst maar eens een lekker stukje wortel eten en daarna een tukje doen.

Langzaam doezelde ze weg...